

Prikaatin komentajien terveiset

Komentajuuteni alkoi ennätyskorkeiden hankien keskellä huhtikuun alussa 1998 ja päättyi ennätysmatalien hankien aikana tasan kaksi vuotta myöhemmin. Komentajuuteni alkuvaihetta väritti henkilökunnan suuri epävarmuus tulevaisuudestaan, koska prikaatin lakkauttamisesta oli puhuttu vuosikausia ja "koska Pääesikunta lähetti komentajaksi lakkauttamisia valmistelleen PE-järjestely-osaston entisen työntekijän". Mitkään vakuutteluni eivät hälvittäneet epäilyjä, joten jouduin turvautumaan "viimeiseen keinoon".

Kutsuin prikaatin vuosijuhlaan juhlapuhujaksi itseänikin pahempimaineiseman lakkauttajan eli Ilkka Puukan Puolustusministeriöstä. Hänen vakuuttava viesti prikaatin säilymistä puolesta sai mielet rauhoittumaan ja henkilöstö keskittyi täystehollisesti prikaatin tehtävien täyttämiseen. Tehtävissä painotettiin profiloitumista sissien ja korpisoturien kouluttamisjoukoksi ja sen henkilöstö tekikin hyvin.

Eräänä tehtänäni koin selvittää, miten varusmiehet ovat muuttuneet 70-luvun varusmiehistä, joihin minulla oli vertailukohta. Halusin haastatella kaikki palveluksen keskeyttämään esitettävät "seksuutoisesta ahdistuneisuudesta kärsineet" ja siviilipalvelukseen ilmoittautajat. Koulutustoimiston päällikkö huomasi kuinka paljon se vei aikaa ja totesi pa-

rikin kertaa, ettei tuo kuulu komentajalle, eikä kukaan ole sitä ennen tehnyt. Totiesin hänelle, että niin kauan kuin Suomessa on yleinen asevelvollisuus tämä asia kuuluu erityisesti komentajalle. Ongelmatapauksia oli aikani lähes 200, joiden perusteella sain selkeän kuvan rekrytointialueeni nuorten ongelmista. Työ myös palkitsi; kymmenestä siviilipalvelukseen ilmoittautuneesta kolme veti ilmoittautumisensa pois. Yksi heistä palkittiin myöhemmin toimialakurssinsa parhaana ja toinen ylennettiin yksikössään korpraaliksi. Uskon, että he vielä tänäkin päivänä kannustavat vaikutuspiirissään olevia nuoria varusmiespalvelukseen.

Mieleenpainuva prosessi oli saada omaan prikaatiin Pääesikunnan vastustuksesta huolimatta naispuolisia varusmiehiä. Pohjois-Karjalan prikaati taisi jäädä viimeiseksi joukko-osastoksi, johon otetaan myös naisia palvelukseen. Useiden kouluttajien lausuntojen mukaan naisten saapuminen piristi koulutusta huomattavasti.

Aktiivisena urheilumiehenä tuin luonnollisesti innokkaasti prikaatin sotilasurheilutoimintaa. Tosin urheilusta vastaavat hämmentyivät kun ensitöikseni alensin kilpailubudjettia ja vedin punakynällä yli muun muassa Lapin hiihtoleirit. Tein sen aikaisempien kokemusteni perusteella.

Tuloksena oli prikaatin ensimmäinen arvostettu Puolustusvoimien yleismestaruus, niin sanottu Kekkonen maljan voitto. Halusin osoittaa, ettei menestyminen ole riippuvainen rahasta, mikä totuus on unohtunut tämän päivän Suomen urheilusta - huonoin seurauksin.

Erittäin tyytyväinen olen prikaatin papin Heikki Holkerin kanssa luotuun kummi-seurakuntajärjestelmään. Samanlaisen suomalaista asevelvollisuutta tukevan järjestelmän haluaisin nähdä joka puolella Suomea.

Koko sotilasurani mukanani muuttanut perheeni, kuten itsekin koimme Pohjois-Karjalan erittäin kauniina paikkana asua ja pohjoiskarjalaiset poikkeuksellisen vieraanvaraisina kanssaihmisinä. Ikuisiin muistoihimme jäi 50-vuotispäiväni kuuluisien pakkas-MM-ampumahiihtojen avajaispäivänä.

Antti Lankinen
Komentajana 1998-2000

